

Kázání Růžďka 7. 5. 2023 **Pod oblakovým a ohnivým sloupem** (vstup 127)

Introit: *Zpívejte Hospodinu píseň novou, zpívej Hospodinu, celá země! Zpívejte Hospodinu, dobrořečte jeho jménu, zvěstujte den ze dne jeho spásu, vypravujte mezi pronárody o jeho slávě, mezi všemi národy o jeho divcích, neboť veliký je Hospodin, nejvyšší chvály hodný, budí bázeň, je nad všechny bohy. (Žalm 96, 1-4)*

Píseň 761

Modlitba

Čtení: 1. list Janův 1. kap

Píseň 395

Text kázání: Numeri 9, 15-23

Musela to být, milí přátelé, úchvatná podívaná. Bůh přebýval během putování Izraelců pouští se svým lidem velmi zvláštním způsobem. Četli jsme, že když byl hotov příbytek, do kterého byla vnesena Boží schrána, **přikryl ten příbytek oblak a zahalil stan svědectví; od večera do rána se pak jevil nad příbytkem jako ohnivá zář.** Zkusme si to představit. Jeden velký tábor, jednotlivé stanové příbytky všech izraelských kmenů pečlivě seřazeny. A uprostřed všech příbytků Svatostánek Boží. Možná si to dnes můžeme představit jako kostel uprostřed dědiny. Avšak s jedním velkým rozdílem. Nad tehdejší Svatostánkem vznášel se Duch Boží. **Ve dne to byl oblakový sloup**, možná mohl vypadat jako tornádo, vysoký až do nebe. Avšak neničil vše kolem, spíše chránil. Mlha nebo spíše Boží přítomnost, která příbytek zahalovala a která by se dala přímo krájet. No a v noci to byl **sloup ohnivý.** Četli jsme, že **v noci měl vzhled ohnivé záře.** Něco jako odpich v třineckých železárnách. Když jsme kdysi byli na táboře na Tyře, vysoko nad Třincem, tak jsme to pozorovali každý večer. Ohnivá zář nad Třincem, nebo chcete-li rudá záře nad Kladnem. ☺ Když se ale vrátíme na tu poušť, tak opět ani tento Boží oheň nic v táboře nespálil a nezničil. Naopak osvěcoval okolí celého tábora a zřejmě také příjemně hřál. V chladných pouštních nocích se to jistě velmi hodilo. Muselo to být úžasné, jak měl starozákonní lid blízko svého Boha. Jak o svůj lid Bůh pečoval. A navíc také tento Boží lid věděl, kdy má tábořit a kdy má zase jít dál. **Kdykoli se oblak od stanu vznesl, hned táhli Izraelci dál. Kde se oblak pozdržel, tam se Izraelci utábořili.** Takový příkaz dostal Mojžíš přímo od Hospodina. A tak všechen lid věděl, kdy má balit, anebo kdy a kde se utábořit.

Když jsem nad tím tak přemýšlel, tak jsem si říkal, jak to ti Izraelci měli tehdy vlastně jednoduché. Jak s jistotou mohli vědět, kdy tábořit a kdy naopak jít dál a kterým směrem. Tak jsem si říkal, to bych taky někdy tak potřeboval. Abych věděl, jak se rozhodovat a kterou cestou se dát. Máte to taky tak? Potřebujete vědět, kdy zastavit, kdy zpomalit, odpočinout, kdy naopak se pustit do něčeho důležitého, za kým zajít, co udělat? Jako křesťané samozřejmě víme, že je důležité se ptát Boha, jaká je jeho vůle. A jako křesťané samozřejmě toužíme po tom, abychom žili v Božím požehnání. Abychom měli Boží přízeň, aby nám nebesa byla nakloněna. Máš to taky tak? Toužíš po tom také? **Já dokonce znám některé křesťany, kteří mají dokonce hrůzu z toho, že nerozpoznají, co po nich Bůh chce a že minou Boží požehnání.** I to se nám samozřejmě může stát a stává se to.

Co můžeme tedy ale dělat, abychom Boží požehnání nemíjeli? Jak rozpoznat, k čemu nás Bůh chce přivést? Dnes nás nedoprovází oblakový a ohnivý sloup, nicméně přesto to Bůh velmi dobře vymyslel. Svatostánkem, nebo chcete-li chrámem Ducha svatého, má být tvé a mé srdce. Srdce, které je středem lidské bytosti. Tak jako byl svatostánek tehdy středem Izraelského národa. **A Božím záměrem je, aby každý, kdo dal svůj život Pánu Ježíši Kristu, byl naplněný Boží přítomností, aby v jeho srdci hořel oheň Ducha svatého.** Ovšem právě na základě toho starozákonního příběhu si můžeme ukázat celkem jednoduché principy Božího vedení.

To první, a vlastně nejdůležitější, můžeme vidět už ve zhotovení toho svatostánku. Mojžíš dostává přesné pokyny k Jeho zhotovení. Z jakého materiálu má být všechno zhotoveno, v jakém rozměru, za jakých okolností. Když je pak všechno připraveno, když jsou vykonány smírcí obřady, když vzývají Hospodina, On pak sestupuje a naplňuje svou přítomností tento příbytek. Aby se tvé a mé srdce stalo svatostánkem, kde bude přebývat Boží přítomnost, je potřeba uvěřit v Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele, očistit své srdce vyznáním svých vin a dát svůj život pod jeho vládu. Pak mohu říci Ježíši: **„Pane, mé srdce je připraveno, dávám ho tobě, aby se stalo místem uctívání Tvé slávy.** Každý, kdo uvěřil a dal svůj život Ježíši Kristu, dostává vzácný dar Ducha svatého. Když tehdy mezi Izraelce sestoupila Boží sláva, bylo to velmi viditelné znamení. V izraelském táboře se změnil život. Když se člověk dotkne Duch svatý, také začne zářit. Božím světlem, životem, nadějí. Radostí, pokojem a láskou. Mnozí to jistě známe. Ten, který to ovšem ještě nezakusil, má tu možnost třeba dnes. Jen je potřeba říci Pánu své ano.

To druhé, co se můžeme z toho dnešního příběhu naučit, je důležitost toho společenství okolo Boží svatyně. Když si to představíme třeba právě v těch nočních hodinách, tak ten, kdo se vzdálil příliš daleko z tábora, tak nemohl mít dostatečný užitek z Božího světla a tepla. A čím dále se vzdaloval, tím

více ho pohlcovala tma a zima. Tím více byl také zranitelný a osamocený od ostatních. Ne že by to nějaký Izraelec jen tak sám od sebe chtěl, ale pravdou je, že v tom starozákonním lidu panovaly velmi přísná pravidla, která nařizoval zákon. Uvedu některá z nich. **Každý, kdo by od prvního do sedmého dne jedl něco kvašeného, bude z Izraele vyobcován.** Nebo: **Kdo by znesvětil den Hospodinův, bude vyobcován.** Nebo, **kdo by se dotkl nečistého, nebo mrtvého, bude vyobcován.** **Kdo by jedl tuk nebo krev z dobytče, bude vyobcován.** A takovýchto pravidel tam bylo mnoho. Kdo se proti nim prohřešil, byl na nějakou dobu vyobcován z tábora. Pro nás křesťany samozřejmě taková pravidla dnes neplatí. Nicméně je to náš hřích a naše nečistota, které nás oddělují od společenství s Bohem. Přestože můžeme být ve společenství církve, přesto se můžeme cítit, že místo toho, abychom chodili ve světle Boží přítomnosti, tak máme na duši temnotu. V tom prvním čtení jsme četli Janova slova: **A toto je zvěst, kterou jsme od něho slyšeli a vám ji oznamujeme: že Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy. Říkáme-li, že s ním máme společenství, a přitom chodíme ve tmě, lžeme a nečiníme pravdu.** Chodíme ve tmě? Tápeme? Bloudíme? Jsme bezradní, plní zmaru a beznaděje? Anebo jsme plní Božího světla? Apoštol Jan myslí těmi chodící ve tmě ty, kteří ve společenství církve nesnesou ty druhé. Z důvodu teologických sporů, anebo z důvodu nějakého starého ublížení, z nesympatií, apod. A vlastně nám říká, že ten, který má vůči někomu zášť, ten, který není schopen odpouštět, přijímat a milovat, že ten vlastně nemá společenství s Bohem. Protože kdyby ho měl je plný Boží lásky a světla. To ostatně říká dále: **Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše, jeho Syna, nás očistí uje od každého hříchu.** Jestliže je tedy náš svatostánek srdce plný Ducha svatého, pak nám Duch svatý dává touhu být ve společenství s ostatními ve jménu Pána Ježíše Krista. Touhu jít do shromáždění, kde se lidé schází ve jménu Pána Ježíše. Touhu sdílet s druhými svou víru, touhu společně také s dalšími uctívat živého Boha. Touhu smířit se s druhými a pak také se všemi i s Bohem právě třeba při Večeři Páně. Po takovém smíření pak můžeme být ujištěni, že **krev Ježíše nás očistí uje od každého hříchu.** Ten druhý princip je tedy zůstat ve smíření s Bohem i lidmi a zůstat ve společenství Božího lidu.

Ještě jeden poslední, **třetí princip.** Ten je o tom správném rozhodování. Izraelci měli jasné instrukce a přesně věděli, co mají dělat, když se **oblakový nebo ohnivý sloup zvedl.** Začali balit, zvedli se a následovali Boží slávu. Nedovedeme si to prakticky dost dobře představit, vždyť to balení a bourání stanů muselo nějakou dobu trvat. Jsem ale přesvědčen, že ten oblak se nedal do pohybu nějakou závratnou rychlostí. Bůh je vedl pokojně. Jak se říká: **Bůh vede, d'ábel žene.** To je ostatně také jeden z principů. Nenechat se strhnout k unáhleným krokům. Jak ale poznáme my dnes, že se dá v našem životě Boží přítomnost do pohybu a kterým směrem? Jsem přesvědčen, že když se tohle naučíme rozpoznávat, a budeme podle vanutí Ducha svatého taky jednat, pak Boží požehnání nebudeme míjet. Dovolte mi, abych k tomuto tématu v této chvíli citoval z kázání Davida Wilkersona: **My, kteří milujeme Ježíše dnes, máme také oblak, který následujeme. Můžeme být naplněni Duchem svatým – modlíme se a zpíváme v Duchu nebo zažíváme manifestace Ducha – ale ještě se musíme zavázat, že od Něho budeme přijímat pokyny. Jestliže ve všech věcech nebudeme čekat na Jeho pokyn, tak prostě nechodíme v Duchu. Pavlova instrukce tento rozdíl objasňuje: „Jsme-li živí Duchem, pak také Duchem chod'me“ (Galatským 5:25).** David Wilkerson v tomto kázání upozorňuje na dvojí druh křesťanů. Na ty, kteří žijí nadále tělesně a na ty, kteří chodí Duchem. Tělesný člověk se neptá Ducha svatého a rozhoduje si sám. Duchovní křesťan se naopak poddává vedení Ducha svatého. Cituji dále: **Duch svatý nemůže a nebude vládnout žádnému věřícímu, který není plně vydán jeho vůli. Duch svatý mluví k těm, kdo jsou připraveni uposlechnout jeho hlas.**

Mluví k nám, bratři a sestry, Duch svatý? Jsi připraven uposlechnout Jeho hlas? Pokud ne, pak se nepohneš z místa. Pak možná míjíš Boží plány a jeho požehnání. Ačkoliv jsme mnohdy nepřipraveni a neochotní, ačkoliv se mnohdy rozhodujeme sami, přesto znovu a znovu chce k tobě a ke mně Duch svatý promlouvat. Stačí se ztišit ve svém srdci a naslouchat. Ptát se Ducha svatého, co je Boží cesta, kterým směrem se mám dát. Takovým dobrým rozpoznávacím znamením je právě Jeho pokoj. Na cestě, která není tou Boží, nenalezneš pokoj, ani světlo, ani život. Svým pokojným vedením tě naopak Duch svatý chce vést ke světlu, k pokoji, k lásce a ke Kristu. Amen modlitba píseň 392
Večeře Páně (365, 358)

Slovo poslání: Jan 3, 5-8

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 748

Většinou je to ale pouze pro to, že jsme neposlušní. Přestože víme, co bychom měli udělat, co je vůle Boží, přesto si děláme podle sebe.

My dnes neposloucháme, ani tehdy někteří neposlouchali